

Sygn. akt I C 1798/12

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Aneta Fiałkowska – Sobczyk

Protokolant: Aneta Łokaj

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Spółki z o. o. z siedzibą w W.

przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo – Produkcyjnemu (...) Spółce z o. o. z siedzibą w K. w upadłości, W. K., L. W. i T. K.

o zapłatę

I. uchyła nakaz zapłaty z dnia 5 listopada 2012 r., w całości, co do pozwanych W. K., L. W. i T. K.;

II. zasądza solidarnie od pozwanych W. K., L. W. i T. K. na rzecz powoda (...) Spółki z o. o. z siedzibą w W. kwotę 12 047,61 zł (dwanaście tysięcy czterdzieści siedem zł i sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2012 r. do dnia zapłaty, a w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powoda (...) Spółki z o. o. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz pozwanych W. K., L. W. i T. K. kwotę 20 867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1798/12

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. w pozwie z dnia 17.10.2012 r.

wniósł o zasądzenie **z weksla** solidarnie od pozwanych Przedsiębiorstwa Usługowo-Produkcyjnego (...) Spółki z o.o. z siedzibą w K., W. K., L. W. i T. K. kwoty 363 924,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 334 054,90 zł od dnia 16 października 2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 29 869,43 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie kosztów procesu wg. norm.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że strona pozwana ad. 1 - Przedsiębiorstwo Usługowo - Produkcyjne (...) Spółki z o. o. z siedzibą w K. dokonywała, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, zakupów towarów w hurtowni powoda i w dniu 14 września 2011 r. złożyła weksel in blanco na kwotę 2 350 000 zł na rzecz strony powodowej w celu zabezpieczenia wszelkich istniejących i przyszłych roszczeń strony powodowej z tytułu zawieranych pomiędzy stronami umów sprzedaży wynikających z dostaw na inwestycje (...) W. oraz (...) (...) P.. Weksel ten został poręczony przez W. K., L. W. i T. K..

W związku z brakiem zapłaty przez stronę pozwaną - Przedsiębiorstwo Usługowo - Produkcyjne (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. kwoty wynikającej z szeregu faktur VAT oraz not odsetkowych, strona powodowa w dniu 1 października 2012 r. przedstawiła weksel wraz z deklaracją wekslową do wykupu wszystkim pozwanym, a także wezwała pozwanych do zapłaty w terminie do dnia 15 października 2012 r. kwoty 502 130,62 zł wynikającej z wystawionego weksla. Niniejszym pozwem strona powodowa dochodzi zapłaty kwoty w wysokości 363 924,33 zł, w tym kwoty 334 054,90 zł z tytułu 45 faktur VAT wystawionych za towary dostarczone na inwestycje (...) W. oraz (...) (...) P. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po dacie wykupu weksla do dnia zapłaty oraz kwoty 29 869,43 zł z tytułu odsetek, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 5 listopada 2012 r. wydanym w postępowaniu nakazowym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W **zarzutach** do nakazu zapłaty pozwani ad. 1 - Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., ad. 2 - W. K., ad. 3 - L. W. i ad. 4 - T. K. zaskarżyli nakaz w całości i wnieśli o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska w sprawie pozwani podnieśli zarzut wygaśnięcia roszczeń zgłoszonych w pozwie, z uwagi na dokonanie przez pozwaną ad 1 - całkowitej spłaty przedmiotowych wierzytelności.

Pozwana ad 1 - Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. z tytułu swojego zadłużenia wobec powoda dokonywała wpłat środków pieniężnych, które następnie zaliczane były przez powoda na należności z poszczególnych faktur VAT.

Dnia 2 marca 2012 r. pozwana ad. 1 dokonała wpłaty na rzecz powoda kwoty 150 000 zł, a dnia 16 marca 2012 r. kwoty 250 000 zł. Zgodnie ze stosowanym pomiędzy stronami sposobem potwierdzania rozliczania poszczególnych wpłat, dnia 21 marca 2012 roku pozwana ad 1 drogą poczty elektronicznej otrzymała potwierdzenie rozliczenia powyższych wpłat. Zgodnie z otrzymanym przez pozwaną ad 1 potwierdzeniem omawiane wpłaty zaliczone zostały między innymi na poczet:

- całości należności wynikających z faktur VAT o następujących nr: (...), (...),
- faktury VAT nr (...) w zakresie kwoty 617,91 zł.

Dnia 11 maja 2012 r. pozwana ad 1 dokonała wpłaty na rzecz powoda kwoty 200 000 zł, a w dniu 25 maja 2012 r. drogą poczty elektronicznej otrzymała potwierdzenie rozliczenia powyższej wpłaty. Zgodnie z otrzymanym przez pozwaną ad 1 potwierdzeniem wpłaty, otrzymana kwota została zaliczona między innymi na poczet:

- pozostałej do zapłaty części faktury VAT nr (...) w zakresie kwoty 18.783,74 zł,
- całości należności wynikających z faktur VAT o nr: (...).

Dnia 25 maja 2012 r. pozwana ad 1 dokonała wpłaty na rzecz powoda kwoty 200 000 zł i znowu, dnia 30 maja 2012 r. drogą poczty elektronicznej otrzymała potwierdzenie rozliczenia powyższej wpłaty. Zgodnie z otrzymanym przez pozwaną ad 1 potwierdzeniem powyższe wpłaty zaliczone zostały m. in.: na poczet:

- całości należności wynikających z faktur VAT o nr: (...),
- faktury VAT nr (...) w zakresie kwoty 23.775,96 zł.

Zapłata pozostałych należności dochodzonych przez powoda w niniejszej sprawie została dokonana poprzez wypłatę gwarancji bankowej na kwotę 1 500 000 zł wystawionej przez (...) Bank (...) SA. z polecenia pozwanej ad 1 na rzecz powoda. Powyższa wypłata została dokonana w dniu 9 lipca 2012 r., o czym pozwana ad. 1 została poinformowana przez Bank pismem otrzymanym dnia 12 lipca 2012 r. Pismem z dnia 24 lipca 2012 r. pozwana ad. 1 wskazała

powodowi sposób dokonania rozliczenia środków otrzymanych przez powoda z tytułu gwarancji nr (...). Przyjęty sposób rozliczenia obejmował wszystkie faktury VAT stanowiące podstawę roszczeń powoda.

Jednocześnie sam powód po otrzymaniu środków z tytułu gwarancji bankowej w dniu 10 lipca 2012 r. dokonał ich zaliczenia na poszczególne faktury VAT, zgodne ze wskazaniem pozwanej ad 1. i wystawił notę odsetkową nr (...) otrzymaną przez pozwaną ad 1 dnia 16 lipca 2012 roku. **Z treści powyższej noty odsetkowej jednoznacznie wynika, że powód uznał dochodzone obecnie wierzytelności za całkowicie spłacone**, dlatego też pozwana ad. 1 pismem z dnia 9 sierpnia 2012 r. zwróciła się do powoda o zwrot weksla.

Z przedstawionych informacji otrzymywanych przez pozwaną ad. 1 od powoda jednoznacznie wynika ponadto, że wolą powoda było zaliczenie dokonanych wpłat na należności dochodzone w niniejszej sprawie. Przy czym w zakresie gwarancji bankowej, pozwana ad. 1 wskazała, że powód na podstawie art. 451§1 k.c. był związany wskazaniem pozwanego ad. 1 z dnia 24 lipca 2012 r.

Dodatkowo pozwani podnieśli zarzut wypełnienia weksla w sposób niezgodny z deklaracją wekslową. Według § 2 deklaracji wekslowej pozwany ad. 1 upoważnił powoda do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą wysokości zobowiązań pozwanego wobec powoda.

W **odpowiedzi na zarzuty** powód wskazał, że z załączonych do pozwu przelewów zapłaty nie wynika, na poczet których faktur VAT należy zarachować wpłaty dokonane w dniach 2 marca 2012 r., 16 marca 2012 r., 11 maja 2012 r. i 25 maja 2012 r., stąd zgodnie z dyspozycją art. 451 § 2 k.c., prawo zaliczenia dokonanych wpłat przysługiwało stronie powodowej - wierzycielowi, który tego dokonał tego w piśmie z dnia 08.08.2012 r. a pozwana ad. 1 nie zakwestionowała dokonanego zarachowania.

Przy czym, zdaniem powoda, nie mogą stanowić dowodów na zaliczenie wpłaconych kwot wydruki z poczty elektronicznej, ponieważ nie zostały sporządzone przez osoby upoważnione do reprezentowania strony powodowej, a nadto nie mają przymiotu i mocy dowodowej dokumentu prywatnego.

Natomiast z gwarancji bankowej z dnia 19 lipca 2011 r. nie wynika na poczet których faktur VAT miałyby zostać zarachowane wypłaty ze wskazanej gwarancji. Nie może stanowić oświadczenia o sposobie zarachowania wpłaconych należności pismo pozwanej ad. 1 z dnia 24 lipca 2012 r., gdyż powód nie otrzymał tego pisma i nie mógł zapoznać się z jego treścią. Ponadto pismo z dnia 24 lipca 2012 r. podpisane zostało przez V-ce Prezesa Zarządu T. K. i jako złożone niezgodnie ze sposobem reprezentacji (do reprezentacji pozwanej upoważnionych było 2 członków zarządu) objęte jest sankcją nieważności, a załącznik do tego pisma pod nazwą „kartoteka konta” jest jedynie, niepodpisanym przez osoby upoważnione, wydrukiem komputerowym.

Nota odsetkowa nr (...) też nie może stanowić dowodu na sposób zarachowania należności, albowiem brak na niej podpisu osób upoważnionych do reprezentowania powoda.

Niezależnie od powyższego powód zarzucił, że wszystkie zgłoszone przez pozwanych dowody z dokumentów nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałami i są tylko zwykłymi odbitkami ksero.

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2013 r. zawieszono postępowanie co po pozwanej ad 1. na podstawie art. 174§1 pkt 4 k.p.c.

Pozwani ad. 2,3 i 4 w piśmie procesowym z dnia 18.02.2013 r. jeszcze raz podkreślili, że powód dokonał pierwotnie zarachowania wpłat dokonanych przez pozwaną ad. 1 w sposób przedstawiony w zarzutach od nakazu zapłaty i dopiero po upływie kilku miesięcy dokonał przeksięgowania tych kwot. Świadczą o tym między innymi zmiany sald otrzymywanych przez pozwaną ad. 1 od powoda za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniach 6 lipca 2012 r., 17 lipca 2012 r. i 20 lipca 2012 r., co pozostaje w sprzeczności z przepisami art. 23-25 ustawy o rachunkowości.

Całkowicie, zdaniem pozwanych, jest niezrozumiałe kwestionowanie przez powoda mocy dowodowej korespondencji mailowej, albowiem oczywistym pozostaje bowiem fakt, że przekazywane pocztą elektroniczną wiadomości wraz z załącznikami nie są opatrywane fizycznym podpisem osób reprezentujących podmiot wysyłający.

Bezpodstawne pozostają również twierdzenia powoda, zgodnie z którymi otrzymane przez pozwaną ad 1 potwierdzenia rozliczenia wpłat nie mogą być traktowane jako pokwitowania, ponieważ nie zostały opatrzone podpisami osób uprawnionych do reprezentacji powoda. Powyższe twierdzenia pozostają bowiem w oczywistej sprzeczności z faktycznym postępowaniem powoda i wypracowaną pomiędzy stronami praktyką w sposobie komunikowania się stron. Poza tym niezależnie od posiadania przez przedmiotowe wiadomości mailowe i ich załączniki przymiotu dokumentu, stwierdzić należy, że są to oświadczenia wiedzy o sposobie dokonania stosownych zarachowań. Tak też były one traktowane przez pozwaną ad 1, co wobec jej akceptacji co do dokonanych zarachowań oznacza brak możliwości zmiany tychże zarachowań przez powoda, a także wyklucza możliwość prowadzenia dowodu przeciwnego.

W związku z tym, powód jako wierzyciel, w dniu 8 sierpnia 2012 r. nie był już uprawniony do złożenia oświadczenia w postaci pokwitowania zapłaty dokonanej przez pozwaną ad 1. Takie oświadczenie wierzyciel może bowiem złożyć „najpóźniej niezwłocznie po otrzymaniu świadczenia od dłużnika”. W niniejszej sprawie natomiast pokwitowanie, na które powołuje się powód zostało przez niego złożone w piśmie z dnia 8 sierpnia 2012 r., a więc po upływie kilku miesięcy od dokonania spornych wpłat przez pozwaną ad 1. Ponadto dla prawnej skuteczności zarachowania świadczenia wedle uznania wierzyciela wyrażonego w pokwitowaniu konieczne jest przyjęcie takowego pokwitowania przez dłużnika. W niniejszej sprawie pozwana ad 1 nie tylko nie zaakceptowała pokwitowania, na które powołuje się powód, ale ponadto wyraźnie się sprzeciwił.

Natomiast nota odsetkowa nr (...) posiada wartość dowodową na podstawie art. 309 k.p.c. potwierdza bowiem, iż sporne należności były traktowane przez strony jako rozliczone. Co więcej przesyłanie niepodpisanych not odsetkowych i innych wydruków jest stałą praktyką powoda stosowaną również obecnie.

W zakresie rozliczenia gwarancji bankowej wypłaconej przez bank dnia 9 lipca 2012 r., pozwani ad 2 - 4 podnieśli, że oświadczenie zawarte w imieniu pozwanego ad 1 w piśmie z dnia 24 lipca 2012 r. jest w pełni skuteczne i zostało złożone przez osobę do tego uprawnioną. T. K. pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu łączy jednocześnie z funkcją Głównego Księgowego i w związku z tym pozostawał uprawniony do samodzielnego działania w imieniu pozwanej ad 1.

Pozwani ad. 2 - 4 podkreślili nadto, że oświadczenie powyższe zostało powodowi doręczone zarówno przez Poczta Polską S.A. jak i drogą mailową (w dniu 25.07.2012 r.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo Usługowo - Produkcyjne (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. dokonywała, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, zakupów towarów w hurtowni (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W.. Strony prowadziły intensywną współpracę od około 10 lat. Obroty roczne między Spółkami sięgały kilku milionów rocznie. Wieloletnia współpraca pomiędzy Spółkami dobrze się układała, a sposób rozliczeń przyjęty pomiędzy stronami był taki, że po dokonanej wpłacie należności za kupiony towar przez Spółkę (...), po kilku dniach księgowa Spółki (...) drogą mailową przysłała informację o sposobie zaliczenia wpłaconych należności. Przy czym co najmniej od 2010 r. odbywało się to pomiędzy księgową (...) - I. P. i księgową Spółki (...) - P. S..

(dowód: zeznania świadka I. P. e. protokół z dnia 08.10.2013 r. 00:01:54-00:21:34, przesłuchanie pozwanego T. K. e-protokół z dnia 27.08.2013r. 20:15- 33:59, przesłuchanie pozwanego L. W. e-protokół z dnia 27.08.2013r. 33:59-41:10);

W kontaktach handlowych pomiędzy obiema Spółkami stosowano również dodatkowe zabezpieczenia takie jak weksle „in blanco” i gwarancje bankowe. Między innymi w dniu 14 września 2011 r. Przedsiębiorstwo Usługowo - Produkcyjne

(...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. złożyła weksel „in blanco” na kwotę 2 350 000 zł na rzecz strony (...) Spółki z o. o. z siedzibą w W. w celu zabezpieczenia wszelkich istniejących i przyszłych roszczeń wynikających z dostaw na inwestycje (...) W. oraz (...) (...) P.. Weksel ten został poręczony przez W. K., L. W. i T. K. osobiście.

(dowód: weksel z dnia 14 września 2011 r. k. 25 i deklaracja wekslowa k.8);

Strona powodowa dostarczyła stronie pozwanej towar na inwestycje (...) W. oraz (...) (...) P., za który wystawiła między innymi następujące faktury VAT:

	Dowód	Dostawy	Data	Termin
Lp.		na inwestycje	wystawienia	płatności
1	(...)	(...) W.	28-09-11	28-11-11
2	(...)	(...) (...) P.	21-10-11	19-01-12
3	(...)	(...) (...) P.	24-10-11	23-01-12
4	(...)	(...) (...) P.	26-10-11	24-01-12
5	(...)	(...) W.	26-10-11	24-01-12
6	(...)	(...) W.	26-10-11	24-01-12
7	(...)	(...) W.	26-10-11	24-01-12
8	(...)	(...) (...) P.	27-10-11	25-01-12
9	(...)	(...) W.	27-10-11	27-12-11
10	(...)	(...) (...) P.	27-10-11	25-01-12
11	(...)	(...) (...) P.	28-10-11	26-01-12
12	(...)	(...) (...) P.	31-10-11	30-01-12
13	(...)	(...) (...) P.	31-10-11	30-01-12
14	(...)	(...) (...) P.	31-10-11	30-01-12

15	(...)	(...) (...) P.	31-10-11	30-01-12
16	(...)	(...) (...) P.	07-11-11	06-02-12
17	(...)	(...) (...) P.	08-11-11	06-02-12
18	(...)	(...) (...) P.	10-11-11	08-02-12
19	(...)	(...) (...) P.	15-11-11	13-02-12
20	(...)	(...) W.	17-11-11	15-02-12
21	(...)	(...) (...) P.	17-11-11	15-02-12
22	(...)	(...) (...) P.	22-11-11	20-02-12
23	(...)	(...) (...) P.	23-11-11	21-02-12
24	(...)	(...) (...) P.	25-11-11	23-02-12
25	(...)	(...) W.	28-11-11	27-02-12
26	(...)	(...) (...) P.	28-11-11	27-02-12
27	(...)	(...) W.	30-11-11	28-02-12
28	(...)	(...) (...) P.	30-11-11	28-02-12
29	(...)	(...) (...) P.	05-12-11	05-03-12
30	(...)	(...) (...) P.	05-12-11	05-03-12
31	(...)	(...) W.	13-12-11	12-03-12
32	(...)	(...) W.	13-12-11	12-03-12
33	(...)	(...) (...) P.	14-12-11	13-03-12
34	(...)	(...) (...) P.	15-12-11	14-03-12

35	(...)	(...) W.	16-12-11	15-03-12
36	(...)	(...) (...) P.	20-12-11	19-03-12
37	(...)	(...) (...) P.	23-12-11	22-03-12
38	(...)	(...) (...) P.	29-12-11	28-03-12
39	(...)	(...) (...) P.	05-01-12	04-04-12
40	(...)	(...) (...) P.	19-01-12	18-04-12
41	(...)	(...) W.	27-01-12	26-04-12
42	(...)	(...) (...) P.	27-01-12	26-04-12
43	(...)	(...) W.	31-01-12	30-04-12
44	(...)	(...) (...) P.	03-02-12	03-05-12
45	(...)	(...) (...) P.	03-02-12	03-05-12

na łączną kwotę 334 110,25 zł.

(dowód: wykaz faktur k. 23);

W dniu 2 marca 2012 r. pozwana ad. 1 dokonała wpłaty na rzecz powoda kwoty 150 000 zł, a w dniu 16 marca 2012 r. kwoty 250 000 zł.

Dnia 21 marca 2012 r. księgowa tej firmy I. P. drogą poczty elektronicznej otrzymała od księgowej firmy (...) - P. S. potwierdzenie rozliczenia powyższych wpłat. Zgodnie z otrzymanym przez pozwaną ad 1 potwierdzeniem wpłaty te zaliczone zostały m. in.: na poczet całości należności wynikających z faktur VAT o następujących nr: (...) **(lp. 1)**, (...) **(lp. 2)** oraz na poczet faktury VAT nr (...) **(lp. 3)** w zakresie kwoty 617,91 zł.

(dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 02.03.12 r. k.63 , potwierdzenie przelewu z dnia 16.03.12 r. k.64 , wiadomość z dnia 21.03.12 r. wraz z załącznikiem k. 67- 69, nota odsetkowa nr (...) k. 88-100);

W dniu 11 maja 2012 r. pozwany ad. 1 dokonał wpłaty na rzecz powoda kwoty 200 000 zł. Dnia 25 maja 2012 r. pozwany ad 1 (księgowa tej firmy I. P.) drogą poczty elektronicznej otrzymała od księgowej firmy (...)P. S. potwierdzenie rozliczenia powyższej wpłaty. Zgodnie z tym potwierdzeniem powyższe wpłaty zaliczone zostały m. in.: na poczet pozostałej do zapłaty części faktury VAT nr (...) **(lp. 3)** w zakresie kwoty 18.783,74 zł, oraz na poczet całości należności wynikających z faktur VAT o nr: (...) **(lp. 4)**, (...) **(lp. 5)**, (...) **(lp. 6)**, (...) **(lp. 7)**, (...) **(lp. 9)**, (...) **(lp. 10)**.

(dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 11.05.12 r. k.65, wiadomość z dnia 25.05.12 r. wraz z załącznikiem k.70-72, nota odsetkowa nr (...) k. 88-100);

W dniu 25 maja 2012 r. pozwany ad 1 dokonał wpłaty na rzecz powoda kwoty 200 000 zł. Dnia 30 maja 2012 r. pozwany ad 1 drogą poczty elektronicznej od księgowej firmy (...) - P. S. otrzymał potwierdzenie rozliczenia powyższej wpłaty. Zgodnie z otrzymanym przez pozwanego ad 1 (księgowej tej firmy I. P.) potwierdzeniem powyższe wpłaty zaliczone zostały m. in.: na poczet całości należności wynikających z faktur VAT o nr: (...) **(lp. 8)**, (...) **(lp. 11)**, (...) **(lp. 14)**, (...) **(lp. 15)**, oraz na poczet faktury VAT nr (...) **(lp. 13)**, w zakresie kwoty 23 775,96 zł.

(dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 25.05.12 r. k.66, wiadomość z dnia 30.05.12 r. wraz z załącznikiem k.73-75, nota odsetkowa nr (...) k. 88-100);

Zapłata za pozostałe faktury wymienione na karcie 23 akt została dokonana poprzez wypłatę gwarancji bankowej na kwotę 1 500 000 zł wystawionej przez (...) Bank (...) SA. z polecenia pozwanej ad 1 na rzecz powoda. Powyższa wypłata została dokonana przez Bank dnia 9 lipca 2012 r., o czym pozwana Spółka została poinformowana przez pismem otrzymanym dnia 12 lipca 2012 r.

(dowód: gwarancja bankowa nr (...) k.76-79, pismo (...) Bank (...) S.A. z dnia 09.07.12 r. k.80, nota odsetkowa nr (...) k. 88-100);

Pozwana ad 1 pismem z dnia 24 lipca 2012 r., podpisanym przez T. K. wskazała powodowi sposób dokonania rozliczenia środków otrzymanych przez powoda z tytułu gwarancji nr (...). Przyjęty sposób rozliczenia obejmował wszystkie pozostałe faktury VAT stanowiące podstawę roszczeń powoda w niniejszej sprawie, a mianowicie faktury nr (...) **(lp. 13)**, (...) **(lp. 16)**, (...) **(lp. 17)**, (...) **(lp. 18)**, (...) **(lp. 19)**, (...) **(lp. 20)**, (...) **(lp. 21)**, (...) **(lp. 22)**, (...) **(lp. 23)**, (...) **(lp. 24)**, (...) **(lp. 25)**, (...) **(lp. 26)**, (...) **(lp. 27)**, (...) **(lp. 28)**, (...) **(lp. 29)**, (...) **(lp. 30)**, (...) **(lp. 31)**, (...) **(lp. 32)**, (...) **(lp. 33)**, (...) **(lp. 34)**, (...) **(lp. 35)**, (...) **(lp. 36)**, (...) **(lp. 37)**, (...) **(lp. 38)**, (...) **(lp. 39)**, (...) **(lp. 40)**, (...) **(lp. 41)**, (...) **(lp. 42)**, (...) **(lp. 43)**, (...) **(lp. 44)** i (...) **(lp. 45)**.

(dowód: pismo pozwanego ad 1 z dnia 24.07.12 r. k. 81-87, dowód nadania pisma pozwanego ad 1 z dnia 24.07.12 r. i potwierdzenie doręczenia z elektronicznego systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej S.A. k.179-180, nota odsetkowa nr (...) k. 88-100);

Powód po otrzymaniu środków z tytułu gwarancji bankowej 10 lipca 2012 r. dokonał ich zaliczenia na poszczególne faktury VAT, zgodnie ze wskazaniami pozwanej ad 1.

(dowód: nota odsetkowa nr (...) k.88-100);

Wiceprezes zarządu T. K. pełni jednocześnie funkcję księgowego w spółce (...). Członkowie zarządu scedowali na niego odpowiedzialność na wykonania zgodnie z ustawą obowiązków w zakresie rachunkowości. Uzyskał też pełnomocnictwo ds. podatkowych i upoważnienie do samodzielnego wykonywania czynności w zakresie spraw rachunkowych i księgowych.

(dowód: pismo z dnia 02.01.2004r. k 214, pełnomocnictwo k. 215, upoważnienie k. 216);

W dniu 10 lipca 2012 r. powód wystawił notę odsetkową nr (...), otrzymaną przez pozwaną ad 1 dnia 16 lipca 2012 r. z powyższej noty odsetkowej wynikało, że wpłaty dokonane przez pozwaną ad. 1 w dniach 2 marca 2012 r., 16 marca 2012 r. 11 maja 2012 r. i w dniu 25 maja 2012 r. oraz należność z gwarancji bankowej została zaliczona przez powoda między innymi na faktury wskazane na k. 23 akt. W nocie odsetkowej wyliczono również odsetki należne za opóźnienie w płatności poszczególnych faktur, w tym faktur wskazanych na k. 23 akt na **łącznie kwotę 12 047,61 zł.**

(dowód: nota odsetkowa nr (...) k.88-100);

Pozwana ad 1 pismem z dnia 9 sierpnia 2012 r. zwróciła się do powoda o zwrot weksla z dnia 14 września 2011 r.

(dowód: pismo pozwanego ad 1 z dnia 09.08.12 r. k.101-102, przesłuchanie pozwanego L. W. e-protokół z dnia 27.08.2013 r. 33:59- 41:10);

Pismem z dnia 8 sierpnia 2012 r. strona powodowa wezwała pozwaną ad. 1 do zapłaty kwoty 915 946,81 zł z tytułu niezapłaconych faktur według załączonego zestawienia wraz z odsetkami. Zestawienie to obejmowało również faktury zabezpieczone wekslem (z tytułu zawieranych pomiędzy stronami umów sprzedaży wynikających z dostaw na inwestycje (...) W. oraz (...) (...) P.), o nr faktury nr (...) **(lp. 1)**, (...) **(lp. 2)**, (...) **(lp. 3)**, (...) **(lp. 4)**, (...) **(lp. 5)**, (...) **(lp. 6)**, (...) **(lp. 7)**, (...) **(lp. 9)**, (...) **(lp. 10)**, (...) **(lp. 8)**, (...) **(lp. 11)**, (...) **(lp. 14)**, (...) **(lp. 15)**, (...) **(lp. 13)**, (...) **(lp. 13)**, (...) **(lp. 16)**, (...) **(lp. 17)**, (...) **(lp. 18)**, (...) **(lp. 19)**, (...) **(lp. 20)**, (...) **(lp. 21)**, (...) **(lp. 22)**, (...) **(lp. 23)**, (...) **(lp. 24)**, (...) **(lp. 25)**, (...) **(lp. 26)**, (...) **(lp. 27)**, (...) **(lp. 28)**, (...) **(lp. 29)**, (...) **(lp. 30)**, (...) **(lp. 31)**, (...) **(lp. 32)**, (...) **(lp. 33)**, (...) **(lp. 34)**, (...) **(lp. 35)**, (...) **(lp. 36)**, (...) **(lp. 37)**, (...) **(lp. 38)**, (...) **(lp. 39)**, (...) **(lp. 40)**, (...) **(lp. 41)**, (...) **(lp. 42)**, (...) **(lp. 43)**, (...) **(lp. 44)** i (...) **(lp. 45)**. W tym piśmie (...) Spółka z o. o. z siedzibą we W. wskazała, że dotychczasowe wpłaty, w których nie wskazane zostały konkretne faktury podlegające rozliczeniu, zostały zarachowane przez wierzyciela w sposób określony przez wierzyciela w załączniku do tego pisma i to zarachowanie jest wiążące. Pismo zostało podpisane przez Prezesa zarządu T. B. i prokurenta Dyrektora Finansowego M. M..

(dowód: pismo (...) z dnia 08.08.2012 r.z załącznikami k. 128-143);

W odpowiedzi na powyższe pozwana ad.1, w piśmie z dnia 29 sierpnia 2012 r. nie zgodziła się z zaproponowanym sposobem zaliczenia wpłat wskazując, że księgowanie wpłat od stycznia do czerwca 2012 r. realizowane było każdorazowo na podstawie dyspozycji (...) Spółki z o. o. wg. zasady najstarszego długu, a w stosunku do kwoty 1 500 000 zł wpłaconej w dniu 09.07.2012 r. wysłano Spółce wskazanie na jakie faktury zaliczyć wypłaconą kaucję.

(dowód: pismo z dnia 29.09.2012 r. k. 181);

Strona powodowa w dniu 1 października 2012 r. przedstawiła weksel wraz z deklaracją wekslową do wykupu pozwanym Przedsiębiorstwu Usługowo-Produkcyjnemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., W. K., L. W., T. K., a także wezwała pozwaną do zapłaty w terminie do dnia 15 października 2012 r. kwoty 502 130,62 zł wynikającej z wystawionego weksla.

(dowód: przedstawienie weksla do wykupu pozwanemu Przedsiębiorstwu Usługowo-Produkcyjnemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., W. K., L. W., T. K. wraz z potwierdzeniem odbioru przesyłki poleconej, k. 19-22);

Na kwotę, która była dochodzona w niniejszej sprawie na podstawie weksla, składała się sumę wierzytelności z 45 faktur VAT wystawionych z tytułu zawieranych pomiędzy stronami umów sprzedaży wynikających z dostaw na inwestycje (...) W. oraz (...) (...) P.) na łączną kwotę 334 110,25 zł oraz ustawowe odsetki od tych należności za okres od daty płatności do dnia 1 października 2012 r. w wysokości 29 869,43 zł.

(okoliczność bezsporna).

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie rozważań prawnych wskazać należy, że w niniejszej sprawie pozwana ad. 1 wystawiła powodowi weksel in blanco na zabezpieczenie roszeń strony powodowej z tytułu zawieranych pomiędzy stronami umów sprzedaży wynikających z dostaw na inwestycje (...) W. oraz (...) (...) P.. Weksel ten został poręczony przez W. K., L. W. i T. K..

Przy czym zgodnie z art. 32 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo jak ten, za kogo poręczył. Jeżeli więc poręczył za wystawcę weksla własnego lub za akceptanta, jest głównym dłużnikiem wekslowym, a

w przypadku gdy udzielił poręczenia za indosanta lub wystawcę weksla trasowanego, jest dłużnikiem zwrotnie zobowiązany. Powstałe zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny,

Następnie powód wypełnił weksel i na jego podstawie dochodził łącznie kwoty 363 924,33 zł, na którą to kwotę składała się należność z 45 faktur VAT wystawionych z tytułu zawieranych pomiędzy stronami umów sprzedaży wynikających z dostaw na inwestycje (...) W. oraz (...) (...) P. oraz ustawowe odsetki od tych należności za okres od daty ich płatności do dnia 1 października 2012 r. w wysokości **29 869,43 zł.**

Warto w tym miejscu wspomnieć, że powstałe zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, a więc niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Jeżeli jednak posiadaczem weksla jest remitent, czyli pierwszy wierzyciel, a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu, przysługują mu dwa roszczenia – ze stosunku podstawowego (kauzalnego) oraz z weksla. Wręczając i przyjmując weksel, strony obejmują swoją wolą jego funkcję zabezpieczającą (causa cavendi), z której wynika, że inkorporowana w nim wierzytelność ma ułatwić zaspokojenie wierzyciela w ramach stosunku podstawowego.

Na skutek wniesienia przez pozwanych zarzutów od nakazu zapłaty i podniesionych w zarzutach argumentów spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przeniósł się na ogólną płaszczyznę prawa cywilnego.

Pozwani nie kwestionowali istnienia swoich zobowiązań wynikających z faktur, które były zabezpieczone wekslem lecz podnosili, że należności dochodzone w niniejszym postępowaniu zostały już rozliczone dokonanymi przez pozwanego ad. 1 - Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. wpłatami z dnia 2 marca 2012 r., 16 marca 2012 r., 11 maja 2012 r. i 25 maja 2012 r. oraz gwarancją wystawioną przez (...) Bank (...) S.A. z polecenia pozwanego ad.1, w związku z czym zobowiązanie zabezpieczone wekslem wygasło i nie może być dochodzone.

Strona powodowa w całości temu zaprzeczała podając, że zapłaty zarachowane zostały na poczet innych niż dochodzone należności.

Zatem istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia w jaki sposób i na poczet jakich należności zostały zarachowane kwoty wpłacane przez pozwanego ad. 1 i czy w związku z tym doszło do wygaśnięcia zobowiązania będącego podstawą niniejszego powództwa.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt wiadomości mailowych, przedłożonych dokumentów zeznań świadka I. P., która była księgową w pozwanej Spółce oraz wyjaśnień pozwanych. Przeprowadzone środki dowodowe wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają okoliczności podawane przez pozwanych, tworząc spójny i logiczny obraz stosunków handlowych pomiędzy powodem, a pozwaną ad. 1. Jednocześnie Sąd nie dał w zasadniczej części wiary zeznaniom świadka M. H.. Twierdzenia świadka, że strony zawsze porozumiewały się pomiędzy sobą tylko za pośrednictwem osób uprawnionych do reprezentacji Spółek jest nie tylko sprzeczne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym ale również przeczą temu zasady zdrowego rozsądku i doświadczenia życiowego. Trudno jest wyobrazić sobie aby w Spółkach mających bardzo duże obroty, o zarachowaniu każdej najdrobniejszej płatności decydował prezes, wiceprezes czy prokurent. Przy czym księgowe obu Spółek wymieniając wiadomości mailowe, w zasadzie nie wiadomo dlaczego to robiły, bowiem do niczego kompetencji nie miały.

Zgodnie z art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Jeżeli dłużnik nie wskazał, który z kilku długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z tych długów, dłużnik nie może już żądać zaliczenia na poczet innego długu (art. 451 § 2 k.c.). W braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego (art. 451 § 3 k.c.).

Zatem zgodnie z wyżej cytowanymi przepisami prawa to dłużnik w pierwszej kolejności (przed wierzycielem) ma uprawnienie do wskazania, który ze swoich długów chce zaspokoić. Jeśli dłużnik nie skorzystał z przysługującego mu prawa zarachowania spełnionego świadczenia (art. 451 § 1 k.c.), może uczynić to wierzyciel (art. 451 § 2 k.c.). Oświadczenie o sposobie zarachowania wierzyciel może wyrazić wyłącznie poprzez zamieszczenie go w pokwitowaniu (art. 462 k.c.) – por. W. Popiołek (w:) Kodeks..., s. 5; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 821.

Wynika z tego, że to dłużnik ma pierwszeństwo w wyborze sposobu zarachowania, a jeśli nawet z tego prawa nie skorzysta, może odmówić przyjęcia pokwitowania od wierzyciela (stanowiącego formę wyboru przez wierzyciela sposobu zarachowania) i wskazać własny sposób (zob. H. Izdebski, M. Małek, Kodeks...s. 566). Dopiero przyjęcie przez dłużnika owego pokwitowania bez zastrzeżeń przesądza o:

- a) przyjęciu wskazanego przez wierzyciela sposobu zarachowania,
- b) pozbawia dłużnika możliwości wskazania sposobu zarachowania.

Przyjęcie pokwitowania traktuje się jako dorozumianą zgodę dłużnika na przedstawioną przez wierzyciela propozycję (por. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 309; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 298).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do dokonanych przez pozwaną ad. 1 wpłat z dnia 2 marca 2012 r., z dnia 16 marca 2012 r., z dnia 11 maja 2012 r. i z dnia 25 maja 2012 r. stwierdzić trzeba, że w niniejszym stanie faktycznym nie było sporu co do tego, że dłużnik – pozwana ad 1 nie skorzystała ze swojego uprawnienia i dokonując tych wpłat nie wskazała na poczet jakich należności dokonuje zapłaty i który ze swoich długów chce zaspokoić (w poleceniach zapłaty wskazała jedynie „zapłata za fa”. Zarachowania w związku z tym dokonał wierzyciel i istotą sporu było to, na jakie zobowiązania wierzyciel dokonał tego zaliczenia. Pozwani stoją na stanowisko, że oświadczenie powoda o zarachowaniu tych należności na poczet faktur stanowiących podstawę niniejszego roszczenia otrzymał drogą elektroniczną w pismach przedstawiających saldo rozliczeń z dnia 21.03.2012 r., z dnia 25.05.2012 r. i z dnia 30.05.2012 r. i pozwany ad.1 takie rozliczenie zaakceptował. Powód natomiast wskazuje, że takim oświadczeniem o wyborze sposobu zarachowania było pismo z dnia 08.08.2012 r. podpisane przez osoby uprawnione do reprezentacji powoda.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia - tak jak chce tego powód - że potwierdzenia rozliczenia dokonane przez księgową drogą poczty mailowej z dnia

21.03.2012 r., z dnia 25.05.2012 r. i z dnia 30.05.2012 r. nie mogły stanowić dowodu dokonania przez powoda zarachowania zgodnego z twierdzeniami pozwanych. Niemniej jednak kwestionowanie przez powoda mocy dowodowej wiadomości przekazywanych pocztą elektroniczną poprzez odwoływanie się do treści art. 245 k.p.c. jest bezpodstawne. Oczywistym pozostaje bowiem fakt, że przekazywane pocztą elektroniczną wiadomości wraz z załącznikami nie są opatrywane fizycznym podpisem osób reprezentujących podmiot wysyłający. Pomimo tego nie odmawia im się mocy dowodowej (por. wyrok SN2008-11-05, LEX nr 548795 I CSK 138/08). Powód dyskredytuje materiał dowodowy w postaci poczty elektronicznej podając, że korespondencja z dnia 21 marca 2012 r., z dnia 25 maja 2012 r. i z dnia 30 maja 2012 r., potwierdzająca rozliczenia wpłat, nie była sporządzana przez powoda, a została stworzona na potrzeby niniejszego postępowania.

W kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. Przepis art. 309 k.p.c. może mieć zastosowanie także do niepodpisanych wydruków komputerowych, co w obecnej sytuacji staje się coraz częściej stosowaną praktyką. Dlatego dowodzenie za pomocą wydruków wiadomości przekazywanych za pośrednictwem poczty elektronicznej jest w pełni dopuszczalne na podstawie przepisu art. 309 k.p.c. i podlega ocenie sądu zgodnie z regułami przewidzianymi w art. 233 k.p.c. W związku z tym Sąd - w kontekście całości materiału dowodowego i utrwalonej praktyki porozumiewania się między stronami nie widział podstaw do skutecznego kwestionowania mocy dowodowej tych dokumentów i uznał za zbędne

przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego co do ustalenia treści i autentyczności przedmiotowych wiadomości i ich załączników.

Bezpodstawne pozostają również twierdzenia powoda, zgodnie z którymi otrzymane przez pozwaną ad 1 potwierdzenia rozliczenia wpłat nie mogą być traktowane jako pokwitowania, ponieważ nie zostały opatrzone podpisami osób uprawnionych do reprezentacji powoda. Powyższe twierdzenia pozostają bowiem w oczywistej sprzeczności z faktycznym postępowaniem powoda i wypracowaną pomiędzy stronami praktyką w sposobie komunikowania się stron, która została utrwalona w drodze długotrwałej (10-letniej) i intensywnej współpracy wynikającej z wzajemnych kontaktów handlowych.

Zgodnie z przyjętym pomiędzy stronami sposobem postępowania, informacje o dokonanych wpłatach, a także ich wpływie na konto bankowe powoda i sposobie ich następnego rozliczenia, przekazywane były za pomocą poczty elektronicznej pomiędzy księgowymi obu firm. Informacje te przekazywane były w wiadomościach i załącznikach do nich, tożsamych z wiadomościami z dnia 21.03.12 r., 25.05.12 r. i 30.05.12 r. Osoby komunikujące się w tym zakresie w imieniu powoda i pozwanego ad 1 były do tego upoważnione i pozostawały w stałej współpracy z podmiotem, w imieniu którego występowały. Prowadzenie przedmiotowej korespondencji należało do obowiązków tychże pracowników związanych z zajmowanymi przez nich stanowiskami, co wynika też z zakresu obowiązków księgowych wyrażonych w ustawie o rachunkowości, a odpowiedzialność za wykonywanie tych obowiązków ponosił kierownik tej jednostki.

Ponadto taki sposób porozumiewania się między stronami był utrwalony praktyką i nigdy nie był kwestionowany przez powoda.

Poza tym niezależnie od posiadania przez przedmiotowe wiadomości mailowe i ich załączniki przymiotu dokumentu, stwierdzić należy, że są to jedynie oświadczenia wiedzy o sposobie dokonania stosownych zarachowań. Mają one charakter pokwitowań, o których mowa w art. 462 k.c. Wszelkie pokwitowania wystawiane przez powoda mają jedynie charakter deklaracyjnych oświadczeń wiedzy, które w sposób wtórny mają potwierdzać rzeczywiście zaistniały stan faktyczny polegający na odpowiednim zarachowaniu wpłat dłużnika przez upoważnionego księgowego w ramach jego kompetencji. Tak też były one traktowane przez pozwaną ad 1, co wobec jej akceptacji co do dokonanych zarachowań oznacza brak możliwości zmiany tychże zarachowań przez powoda (byłoby to sprzeczne z ustawą o rachunkowości), a także wyklucza możliwość prowadzenia dowodu przeciwnego.

Pozwana ad 1 oraz reprezentujący ją pozwani ad 2 - 4 pozostawali zatem w usprawiedliwionym przekonaniu co do spłaty tychże należności. Zapłata tych długów nastąpiła według utrwalonej między stronami praktyki – zasady zapłaty według najstarszego długu. Takie postępowanie było też zgodne z zasadami wyrażonymi w art. 451 k.c. Całkowicie uzasadnionym było w powyższych okolicznościach przyjęcie przez pozwanych ad 1 - 4 domniemania, iż powód dokonuje zarachowywania wpłat zgodnie z deklaracjami składanymi w tym zakresie akceptującym je pozwaną ad 1.

W tej sytuacji mamy do czynienia ze swoistą konstrukcją umowy, a przyjęcie pokwitowania z takim, a nie innym zarachowaniem długu uważa się za wyrażenie zgody dłużnika bez możliwości prowadzenia dowodu przeciwnego (R. L. de B., Zobowiązania, s. 334) . Swoista umowa była zawierana wraz z otrzymywaniem przez pozwaną ad 1 drogą poczty elektronicznej przywoływanych wyżej potwierdzeń rozliczeń, a nie z chwilą otrzymania przez pozwaną ad 1 pisma z dnia 8 sierpnia 2012 r.

Wbrew twierdzeniom powoda pismo z dnia 8 sierpnia 2012 r. nie mogło wywołać skutków prawnych przywoływanych przez powoda.

W pierwszej kolejności wskazać bowiem należy, że powód jako wierzyciel w dniu 8 sierpnia 2012 r. nie był uprawniony do złożenia oświadczenia w postaci pokwitowania zapłaty dokonanej przez pozwanego ad 1 albowiem takie oświadczenie złożył już wcześniej, o czym była mowa powyżej. Dodać przy tym trzeba, że takie oświadczenie wierzyciel może bowiem złożyć „najpóźniej niezwłocznie po otrzymaniu świadczenia od dłużnika”. Po upływie okresu wskazanego, wyznaczonego przez kryterium niezwłoczności, wskazanie przez którąkolwiek ze stron innego długu jako przedmiotu zaliczenia pozbawione jest już doniosłości prawnej. Ustawodawca, kierując się względami

praktycznymi, dopuszcza, aby oświadczenia mogły być złożone tuż po spełnieniu świadczenia. Wskazuje się w orzecznictwie, że pomiędzy spełnieniem świadczenia przez dłużnika, który nie wskazał, na poczet którego z wielu długów dokonał zapłaty, a wystawieniem przez wierzyciela pokwitowania winno zachodzić bezpośrednie następstwo czasowe. Natomiast pokwitowanie, na które powołuje się powód zostało przez niego złożone w piśmie z dnia 8 sierpnia 2012 roku, a więc po upływie kilku miesięcy od dokonania spornych wpłat przez pozwaną ad 1.

Idąc dalej stwierdzić trzeba, że dla prawnej skuteczności zachowania świadczenia wedle uznania wierzyciela wyrażonego w pokwitowaniu konieczne jest przyjęcie takowego pokwitowania przez dłużnika. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie decyzja wierzyciela w tym zakresie „staje się skuteczna dopiero wówczas, gdy dłużnik przyjmie pokwitowanie wierzyciela wskazujące kolejność zachowania (por. wyr. SN z 24.6.2005 r., V CK 806/04). Na szczególną uwagę zasługuje w tym względzie prezentowane w doktrynie słuszne stanowisko, zgodnie z którym „nie jest więc wystarczające samo sporządzenie pokwitowania przez wierzyciela i próba jego wręczenia, wskazany skutek nastąpi dopiero w wyniku jego przyjęcia przez dłużnika, co można tłumaczyć jako jego zgodę na przedstawioną propozycję. Spotykane w praktyce sporządzenie i wysłanie przez wierzyciela pokwitowania pocztą, nawet w przypadku jego doręczenia, nie pozbawia per se dłużnika możliwości, by je odesłał, albo też w inny sposób niezwłocznie powiadomił wierzyciela o tym, iż pokwitowania nie przyjmuje. Tym sposobem, dłużnik zachowa uprawnienie do wskazania sposobu zachowania.” Jednocześnie dłużnik może „odmówić przyjęcia pokwitowania i skorzystać ze swojego uprawnienia do zachowania.” Ponadto „próba skorzystania przez wierzyciela z uprawnienia przewidzianego w art. 451 § 2 k.c. otwiera dłużnikowi ponownie możliwość wskazania długu, który chciałby zaspokoić.”

W niniejszej sprawie pozwana ad 1 nie tylko nie zaakceptowała pokwitowania, na które powołuje się powód, ale ponadto wyraźnie się jemu sprzeciwiła. Pozwana ad 1 w piśmie z dnia 29 sierpnia 2012 r. poinformowała powoda, że nie uznaje wprowadzonych przez niego zmian w sposobie księgowania.

Wobec powyższego pismo powoda z dnia 8 sierpnia 2012 r. należy uznać za pozbawione skutków prawnych w zakresie sposobu zachowania spornych wpłat pozwanego ad 1, a przyjęty sposób zachowania potwierdza pochodząca od powoda nota odsetkowa nr (...) (k. 88-100) z dnia 10 lipca 2012 r.

Zapłata pozostałych należności dochodzonych przez powoda została dokonana poprzez wypłatę gwarancji bankowej na kwotę 1 500 000 zł wystawionej przez (...) Bank (...) SA. z polecenia pozwanej ad 1 na rzecz powoda. Powyższa wypłata została dokonana przez bank dnia 9 lipca 2012 r., o czym pozwana ad. 1 została poinformowana przez bank pismem otrzymanym dnia 12 lipca 2012 r.

Pozwana ad 1 zgodnie ze swoim uprawnieniem wypływającym z art. 451 k.c. pismem z dnia 24 lipca 2012 r. wskazał powodowi sposób rozliczenia środków otrzymanych przez powoda z tytułu gwarancji nr (...). Przyjęty sposób rozliczenia obejmował wszystkie faktury VAT stanowiące podstawę roszczeń powoda, a mianowicie faktury (...). (...), (...). Powód na podstawie art. 451 § 1 k.c. pozostawał związany wskazaniem pozwanej ad 1 co do sposobu rozliczenia określonymi w piśmie pozwanej ad 1 z dnia 24 lipca 2012 r..

Wbrew zarzutom strony powodowej oświadczenie zawarte w imieniu pozwanej ad 1 w piśmie z dnia 24 lipca 2012 r. jest w pełni skuteczne i zostało złożone przez osobę do tego uprawnioną.

Wskazać bowiem należy, że zgodnie z najnowszym stanowiskiem Sądu Najwyższego „wola dłużnika zaliczenia spełnionego przez niego świadczenia na poczet określonych długów może być wyrażona w dowolny sposób, a jej interpretacja podlega zasadom określonym w art. 65 § 1 k.c. W szczególności o zamiarze dłużnika może świadczyć także wysokość spełnionego świadczenia”. Skoro zatem wystarczająca w przedmiotowym zakresie byłaby już sama wysokość spełnionego świadczenia, to tym bardziej wiążące w tym względzie powinno być oświadczenie złożone przez osobę wchodzącą w skład organu reprezentującego dłużnika.

Poza tym w powyższym zakresie pozwany ad 3 pozostawał uprawniony do samodzielnego działania w imieniu pozwanej ad 1. T. K. pełnienie funkcji Wiceprezesa Zarządu łączy jednocześnie z funkcją Głównego Księgowego i

pozostawał uprawniony i obowiązany do reprezentowania pozwanego ad 1 we wszelkich sprawach finansowych i księgowych, w tym w szczególności w zakresie prowadzenia rozliczeń z kontrahentami. Niezależnie od uprawnień powiązanych z funkcją Głównego Księgowego, wskazać należy, że wewnątrz zarządu również istniał podział obowiązków w omawianym zakresie. Pozwany ad 3 posiadał bowiem udzielone przez pozostałych członków zarządu upoważnienie do samodzielnego działania we wszelkich kwestiach finansowych i księgowych związanych z rozliczeniami z kontrahentami. Pomimo długotrwałej i intensywnej współpracy handlowej pomiędzy stronami przedmiotowe uprawnienia pozwanego ad 3 nigdy nie były kwestionowane przez powoda.

Bezpodstawne są też twierdzenia powoda o braku doręczenia mu pisma z dnia 24 lipca 2012 r. Pomijając, że pozwani dołączyli dowód nadania powyższego pisma oraz potwierdzenie doręczenia z elektronicznego systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej S.A., jak i dowód doręczenia powodowi za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 25 lipca 2012 r., to okoliczność, że powód takie oświadczenie otrzymał i mógł zapoznać się z jego treścią wynika z pozostałych dokumentów i faktów konkludentnych. Powód po otrzymaniu środków z tytułu gwarancji bankowej 10 lipca 2012 r. dokonał ich zaliczenia na poszczególne faktury VAT zgodne ze wskazaniami pozwanego ad 1. i w związku z dokonaną spłatą zadłużenia powód wystawił **notę odsetkową nr (...)**. Z treści powyższej noty odsetkowej jednoznacznie wynika, że powód uznał dochodzone obecnie wierzytelności za całkowicie spłacone z gwarancji bankowej według wskazania pozwanego ad.1. W związku z tym pozwany ad.1 pismem z dnia 9 sierpnia 2012 r. wezwał powoda do zwrotu weksła.

Wysyłanie niepodpisanych not odsetkowych jest stałą praktyką powoda stosowaną przez powodową spółkę również obecnie.

W związku z powyższym uznać należy, że wierzytelności zabezpieczone wekslem, które dochodzone są w niniejszym procesie zostały zapłacone i roszczenie główne wygasło, a skoro tak, to zobowiązanie wekslowe w tym zakresie również wygasło i pozwani ad. 2 - 4 jako poręczyciele wekslowi nie są zobowiązani do zapłaty tej należności.

Jednakże na kwotę dochodzoną w niniejszej sprawie na podstawie poręczonego przez pozwanych weksła składała się nie tylko należność główna z 45 wyszczególnionych faktur ale również odsetki wyliczone od tych należności za okres od poszczególnych dat płatności do dnia 1 października 2012 r. na łączną kwotę 29 869,43 zł. W tym zakresie żądanie w części jest uzasadnione.

Nie było bowiem sporne, że należności z omawianych faktur zostały zapłacone po terminie, niemniej jednak wysokość należnych w tym zakresie odsetek, zdaniem Sądu została wskazana w nocie odsetkowej nr (...) (k.88-100) z dnia 10 lipca 2012 r. i wynosi **12 047,61 zł.**

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 496 k.p.c. uchylono nakaz zapłaty co do pozwanych ad. 2,3 i 4 w punkcie I sentencji wyroku, zasądając w punkcie II sentencji wyroku solidarnie od tych pozwanych kwotę 12 047 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu (17.10.2012 r.) do dnia zapłaty (art. 481§1 i 2 k.c. oraz 482§1 k.c.) i w punkcie III sentencji wyroku oddalając powództwo w pozostałe części jako bezzasadne.

Przy czym, na podstawie art. 317§1 k.p.c., wydany w sprawie wyrok jest wyrokiem częściowym, bowiem w odniesieniu do pozwanego ad 1, w stosunku do którego ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku dłużnika, postępowanie zostało zawieszone.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Mają na uwadze, że pozwani ulegli jedynie w nieznacznej części (3,3%), sąd nałożył na powoda obowiązek zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez pozwanych, na które składają się opłata od zarzutów w wysokości 13 650 zł i koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową w wysokości 7 217 zł.